

... Szám.

... piros-
... al a fő-
... leányok.
... et, hogy
... atok ez
... kára itt
... agyaszto
... uló tár-
... za mesz-
... egtöbbje
... t« című
... a, hogy
... g ebéd-
... gyűjtő-
... k idején
... lni.
... bácsi.

... előmoz-
... Kálmán

... es ada-
... bácsi.

... hez.

... lik. Tisz-
... öfzetőt,
... zivesked-
... egujtani,
... nakadást

... a :
... 40 kr.
... 80 ..
... 60 ..

... küldésére
... ok hasz-
... atalához :
... henaem-

... vatala.

... naem-épület.
... pesten.

ROSZCSONT FERKE CSOLNAKON. I. (Lásd a 186. lapon.)

XLI. kötet, 12. szám. Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr. 1891. szeptember 20-án.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

A KIS BÁRÓ TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —
(Folytatás.)

JÁTÉK és multság volt is mindjárt ezen az első napon. Csak úgy rengett az egész kastély a két vig pajtás kacagásától.

A kis Bénike jóformán még tul tett Eleméren, akinek ez roppantul tetszett. Az öreg dada azonban a fejét csóválta.

— No, hiszen gyönyörű két garabonczás diák lenne ezekből, ha így együtt maradnának!

Hogy történt azután, ami történt, azt nem igen tudták világosan, akik nem laktak a kastélyban. Annyi bizonyos, hogy az öreg bárónének esze ágában sem volt, hogy a véletlenül oda tévedt ismeretlen kis fiut ott tartsa a kastélyban, még kevésbé az, hogy mint a kis báró társát nevelje föl és testvérének tekintse. Bizonyosra vette, hogy a gyermeket majd keresni fogják a szülei és így mihamar megszabadul tőle. Addig, amíg valaki eljön érte, nagyon természetesen már csak itt kell tartani csupa felebaráti szeretetből is. Van elég hely a nagy kastélyban, és az ilyen gazdag ur háznak inkább kötelessége, hogy egy kis ideig gondoskodják az elhagyott fiúcskáról, mint más valamely szegényebb családnak.

Ha jön valaki a gyermekért, természetesen elviszi és Elemér már elég nagy és okos, hogy megértse a dolgot és bele nyugodjék.

De mégis másként történt. Napok multak, aztán multak hetek is, de Bénikét csak nem kereste senki, és nem is tudtak meg semmit, hogy ki fia, hová való. Azt a szegény asszonyt, aki hozta, eltemették, azt sem tudták, hogy kicsoda, mi a neve. Rajta kívül pedig, úgy látszott, nem tud sehohol senki semmit a kis fiuról.

Már egy hónap is elmúlt és mégsem tudtak többet, mint az első napon. Nem gondolhattak egyebet, mint azt, hogy a kis fiu apja, aki azt a levelet írta, elvándorolt valahová messze földre és nem kapta meg a hirt, melyet pedig mindenfelé és mindenféle módon terjesztettek, még újságokban is. Ekkép aztán nagyon bajos kérdéssé vált, hogy most már tehát mit csináljanak Bénikével. Csak Elemér nem törte a fejét; ő teljesen meg volt elégedve a dolgok sorjával.

Mikor az inas elhozta a postáról a leveleket, Elemér mindig oda futott a nagymamához.

— Olvasd el hamar, nagymama, van-e valami Benikéről.

Amíg a nagymama a leveleket bontogatta és olvassgatta, Elemér szótlanul, de feszült várakozással állt mellette; de mikor aztán a nagymama mindig újra csak azt mondta, hogy egyik levél sem szól Bénikéről, akkor Elemér nagyot ugrott örömeiben és tapsolva mondá:

— No hála Istennek! Így hát nem is viszik el tőlem. Nagyon derék, kedves az a pósta, hogy nem hoz levelet Bénikéről! Tudom, most már nem is fog hozni.

— Csak ne örvendj előre, kivált olyan dolognak, amelynek nem is sza-

bad ör
Bénike
hogya
szeretn

— O
mama.
akarna
hogy
kedves
el is jö
itt, me
az én

A n
hogy
ő kis
mindig
kájána
ha teh
rüsége
annak
Ámbá
jelente
ez a k
többsz
vakme
gonosz
Elemé

És
multa
melyb
hiába
lálnak
fiu a
már t
megta

No
dozás
ezt m

bad örvideni. Kivánnunk kell, hogy Bénike megtalálja az apját. Képzeld, hogyha te valamiképp elszakadnál innen, szeretnéd-e, ha többé nem találnék reád?

— Oh, az egészen más, kedves nagymama. Engemet bizonyosan senki sem akarna testvérkéjének; de én akarom, hogy Bénike itt legyen velem. Olyan kedves fiúcska, úgy szeretem! És ha el is jön az apja, majd megkérem, hagyja itt, mert én nem ereszthetem el többé az én Bénikémet.

A nagymama örült is, nem is annak, hogy Elemér annyira megszerette az ő kis játját. Örült azért, mert ugyanis mindig arra törekedett, hogy kis unokájának kedvét töltsse, őt boldoggá tegye; ha tehát Elemérnek oly nagy gyönyörűsége telik ebben a kis pajtásban, hát annak a jó nagymama csak örülhetett. Ámbár az öreg dada már akár hányszor jelentette, hogy nagyon garázda jószág ez a kis Bénike. Eleven, vidám és legtöbbször kedves is; de nyughatatlan, vakmerő és már nem egyszer nagyon gonosz kis pajkosságokba keverte bele Elemért.

És a vége az lett, hogy megint hetek multak s egy napon nagy levél érkezett, melyben a szolgabíró azt jelentette, hogy hiába kerestek, kutattak, sehol sem találják annak a nyomára, hol van a kis fiú apja vagy valamely rokona. Most már tehát a nemes grófné, ha akarja, megtarthatja ott a házában.

No, az volt aztán az öröm és ugrádozás, melyet Elemér véghez vitt, mikor ezt megtudta.

— Jaj de pompás, jaj de nagyszerű, ugy-e nagymamácska? Most már aztán itt marad Bénike, most már egészen az én kis Bénikém lesz! Ugy-e pompás, kedves nagymama? Azt mondtad, hogy itt lesz nálunk, amíg az apja el nem jön érte. De az nem fog soha többé eljönni. Bénike tehát itt marad az én testvérkémnek. Jaj de örülök! Milyen vígan és boldogan leszünk itt együtt! Soha még kívánni sem tudtam volna kedvesebb kis testvérkét. Ez már aztán szerencse, ugy-e nagymamácska?

Hát a jó nagymama mit tehetett? Nem akarta rontani elkényeztetett kis unokája nagy örömét, de meg hamarjában nem is igen tudta volna, mit válaszoljon. Mert csakugyan mondta egyszer, hogy Bénike addig itt marad, míg az apja elő nem kerül. Az igaz, hogy azért még intézkedhetnék másképp is... de hát csak halogatta... majd megválnak... hadd legyen Elemérnek öröme.

És volt is, napról napra jobban megszerette fogadott testvérkéjét és mindinkább nehezebbé vált arra gondolni, hogy elszakítsák tőle. Így hát egyik nap mult a másik után, egyik hét is a másik után és még minden a régiben volt. És mindinkább bizonyossá lett, hogy utoljára is az fog történni, amit a kis báró akar. Az öreg lelkész pedig, aki gyakran eljárt látogatóba a nagymamához, mosolyogva bólingatott a fejével.

— Nem baj az, ha itt marad, nagyon jó lesz az a kis bárónak. Az volt eddig is a baja, hogy nagyon a maga kényére tett mindent. Most már van társa, akit szeret és akinek a kedvéért rá fog szokni,

hogyan olyat is tegyen, ami nem éppen a saját maga kedvére való. Mert aki másodmagával van, az már nem egészen a maga ura, kivált ha szereti a társát.

— Igaz, igaz, kedves tisztelendő ur, de végre is mi lesz belőle? Örökké csak nem lehet ez a szegény fiucska az Elemér játszótársa! Lassanként majd nagyra nő.

— Persze, persze, de Elemér is megnő és másképp fog gondolkozni. Bénikét aztán majd meg lehet taníttatni valami hasznos mesterségre, amivel megkeresse a kenyerét. De az még messze van, addig hadd legyenek boldogok a kicsinyek.

Az öreg báróné nagyon megörült a derék pap bölcs beszédén. Így már nem kell azon töpreknie, miképpen enyhítse majd Elemér szomorúságát, ha elszakítja kedvencétől. Mikor arra majd rákerül a sor, akkor Elemér már maga is nevetni fog rajta, hogy igazi testvéreinek fogadott egy ilyen idegen fiúcskát, akinek még a nevét sem tudják.

Legkevesebb baja volt mindezekkel a dolgokkal magának Bénikének. Még sokkal kisebb volt, hogyszem ilyen komoly dologra csak gondolni is tudott volna. Az első napokban néha emlegette ugyan a papát, de csakhamar eltűnt ez az emlékek a fejéből. Tökéletesen meg volt elégedve az új hajlékban, vígan csacsogott, játszott, futkározott és egészen rendjén valónak találta, hogy mindenki nyájas hozzá, kedvét keresi, dédelgeti. Mert azt köllött tennie mindenkinek, aki nem akarta, hogy a kis báró haragja érje. Pedig akire Elemér megharagudott, annak aztán nagy volt a baja, mert a nagymama is mindenkit aszerint szere-

tett, amint az ő aranyos, elkényeztetett kis unokája szerette vagy nem.

De különben nem is került senki-nek nagy megerőltetésébe, hogy Bénikét megszeresse. Nagyon kedves, eleven kis golyhó volt és különösen nagyon bátor. Minden félelem nélkül követte Elemért mindenfelé, s ha az istállóban voltak a lovaknál, nem nyugodott addig, míg föl nem tették a ló hátára, ahol aztán büszkén megült és azt sem türte, hogy valaki óvatosan tartsa és védje a leeséstől. A maga emberségéből akart megülni a lovon és meg is tette. Elemérnek ez nagyon tetszett és mindjárt kész volt az új multság. Elemérnek volt egy kicsike szelid poney-lova, melyen lovagolni szokott. Most már oda vette magához a nyeregbe Bénikét is, együtt lovagoltak, roppant gyönyörűségére a kis fiúnak. Maga a lovasz is azt mondta:

— Huszár lesz belőle, az már bizonyos. Maholnap maga is megüli a lovat.

— Meg is kérem a nagymamát, hogy vegyen neki is egy ilyen kicsike lovacskát, ha lehet, még kisebbet az enyémmél.

És amint ezt gondolta, sietett is a nagymamához a kéréssel. A nagymama eleinte elszörnyűködött ugyan, de megint csak az lett a vége, hogy megígérte.

— Majd meglátjuk, no, ha már olyan nagyon kívánod. Bénike még nagyon is kicsike ugyan, de majd csak akad olyan jámbor lovacska, melyre föl lehet ültetni.

Ekkép vígan és boldogan teltek a téli napok. Ha kint nagyon is zimankós idő járt, bent a termekben volt elég hely a két-vig fiúnak. Kergetőztek, bujóska-

tak, hem
tréfából
Bénike l
hajába,
hatta me
két. Ezt
— Mi
egész le

— I
— M
gyon j
szép le
Már
az olló
zonyito

tak, hemperegtek a puha szőnyegen s tréfából hajba is kaptak. Azaz csak Bénike kapott bele az Elemér hosszú hajába, mert Elemér ugyan nem foghatta meg a Bénike kurtára nyirt üstökét. Ezt voltaképp irigyelte is tőle.

— Minek is nekem ez a hosszú haj egész le a vállamig? Hiszen csak a

leányok viselnek ilyet. Bénikének sokkal inkább vitézi ábrázata van.

Ezt a baját elmondta Bénikének is, aki nagyon komoly képpel hallgatta, aztán egyszerre elmosolyodott és így szólt:

— Oh, én tudom, ott az olló, le kell vágni. Én le tudom vágni.

ROSZCSONT FERKE CSOLNAKON. II. (Lásd a 186. lapon.)

— Igazán? Jaj, de jó volna!

— Mindjárt megmutatom. Oh, én nagyon jól tudok haját nyírni. Az nagyon szép lesz.

Már hogy Bénike nagyon jól tudott az ollóval bánni, azt tüstént be is bizonyította. Nem mondom, hogy éppen

pontosan regula szerint nyírta, mint aki a fodrász-mesterséget tanulta; de az bizonyos, hogy a hányszor csak bele-nyirt az Elemér sűrű, hosszú hajába, mindannyiszor nagy csomó haj hullott a földre. Bénike pedig csak ennyit ígért és roppant gyönyörűséggel végezte a

dolgát. Szinte ragyogott a szeme, amint látta munkája nagyszerű sikerét.

Elemér eddig voltaképp soha sem gondolt komolyan rá, hogy lenyirassa hosszú haját. Az már egészen a nagymama dolga volt, hogy mikép viselkedjék. Csak úgy ötlött eszébe most ez a gondolat, és mert látta, hogy Bénikének olyan nagy kedve telik benne, hát hadd legyen.

— A nagymama meg fog egy kicsit pirongatni... de az nem baj... majd bele nyugszik. És ezt a csuf hosszú haját végre sem ragaszthatják többé vissza a fejemre.

Szaporán folyt tehát a fodrász-meseterkedés Egyszer-másszor bizony megeseett, hogy Bénike bele szurt az ollóval Elemérnek a fejébe, néhányszor meg majd lenyirta a fülét is. De hát ilyen nagy munkánál holmi apró bajra nem szabad sokat ügyelni. Nem is telt bele valami nagyon sok idő és Elemér már egészen kurtára volt nyírva. Nem igen egyformán ugyan, mert egyik helyen majdnem kopasz volt, másik helyen meg jó hosszú csomó haj maradt; de nagyjából még is lent volt az egész hosszú haj, és Bénike büszke elégedettséggel kiáltott fel:

— Így ni! Most már jól van. Most már nagyon szép vagy! Jaj, de szép vagy!

— Igazán? Már csak megnézem magamat a tükörben.

Oda szaladt a tükörhöz és amint bele nézett, olyan fura figurát látott, hogy hangosan felkaczagott.

— Jaj Bénike, szépnek biz ez nem nagyon szép. Már azt látom, hogy fod-

rásznak nem születtem. Most csak azt szeretném tudni, mit szól hozzá a nagymama.

— Bizony mit! Bizony mit! hangzott rá az éppen belépett öreg dada felelete. Szörnyőség! Ugyan mit miveltek! Hogy juthatott ilyen borzasztó pajkoság az eszökbe!

— Oh, ezt én már rég kívántam.

— De a nagymama nem kívánta. És még hozzá ilyen csuffá lenni! Mintha egek rágták, vagy libák legelték volna le.

— No, nem éppen nagyon szabályosan van lenyírva, de hát Bénike még nem sokszor próbálhatott ilyen nehéz munkát. Tudja mit, dada? Fogja az ollót és egyengesse ki, ahol rozsul van.

— Én? Dehogy teszem! Hozzá sem nyulok. Most már így menjen a nagymama elé, lássa, mi lesz belőle. Szörnyőség, szörnyőség! A kis Bénikét nem okolhatom, ő még nem tudhatja, mi a helyes és azt sem tudhatja, hogy a nagymamát ez bosszantani fogja. No, most már ám lássa, mit kap!

Elemér valami nagyon nem rettegett attól, hogy mit fog kapni. De az rozsul esett neki, mikor arra gondolt, hogy a jó nagymama bosszankodni fog. Mert igazán szerette a nagymamát, aki oly végtelenül jó hozzá.

De már nem lehetett segíteni és a mint kilépett a tornácra, hogy a kapus véleményét megkérdezze haja felől, egészen meghökkenve állt meg, mert éppen a nagymama jött szembe. A nagymama is ámulva állt meg.

— Hát te veled mi történt? Hova lett a hajad?

— Lenyirattam, nagymama. Már én nagy vagyok arra, hogy olyan leányos haját viseljek.

— De nem vagy elég nagy arra, hogy azt tedd, ami neked tetszik. És ki volt az a vakmerő aki így elcsuftott?

— Bénike vágta le. Oh, ő nagyon ügyes...

— És nagyon garázda. Hallatlan! Tüstént menj vissza a szobádba és onnan ki ne merjetek mozdulni. Most komolyan haragszom és majd meggondolom, milyen büntetést szabjak reátok. Egy-kettő, fordulj, indulj!

Ilyen szigorú hangon a nagymama még soha sem szólt hozzá. Az meg már éppen új dolog volt az elkényeztetett kis bárónak, hogy büntetéssel fenyegezzék. Effélét ő eddig csak hírből hallott és egészen fölháborodott, hogy még rajta is megeshetnék. S épp ezért ahelyett, hogy bünbánólag bocsánatot kért volna, dacosan fölvetette a fejét és vissza ment a szobájába.

Azon kezdett gondolkozni, miképen adja Bénikének tudtára, hogy most valami kellemetlen dolog várja őket, amit úgy hívnak, hogy büntetés. De még semmit sem bírt kigondolni, mikor új zavar érte, mert egyszerre csak betoppant Viola, aki látogatóba jött. Persze ő is mindjárt így kiáltott fel:

— Nini! Hát veled mi történt, Elemér?

— Mi történt? Már ugyan mi történt volna?

— Hova lett a hajad? És ugyan kicsoda tette így csuffá a fejedet? Hiszen ez rettenetes! Ki nyírt meg?

— Én nyírtam... én bizony! állt elő Bénike büszkén.

Olyan komoly, fontos képet csinált hozzá és oly nagyra volt a munkájával, hogy Elemér, aki már-már kissé kedvetlen kezdett lenni, akaratlanul is elkaczagta magát.

— Micsoda? Te mertél ilyet tenni? kérdé Viola ámulva.

— Igenis, én tettem! Oh, nagyon jól tudok én nyírni. A czicának is levágtam a fülit.

— No lásd, szólt Elemér hahotázva. Nekem meghagyta a fületem, pedig bizony akár azt is levághatta volna.

Aztán elmondta az esetet; de Viola nem találta olyan mulatságosnak, mint ők ketten. Hanem azért ő sem állhatta meg, hogy el ne mosolyodjék, mikor Bénike önérzetesen mondá:

— Elemér most szép, most nem olyan mint a leány.

— Oh te kis oktondi! Persze, te nem is tudod, mit tettél és csak úgy tehetted, hogy Elemér engedte. De már te Elemér, bizony okosabbat is lehetnél volna, mert bizonyos vagyok benne, hogy a nagymamácska meg fog haragudni.

— Oh, már meg is haragudott. Pedig nincs igaza. A hajam az én hajam, tehetek vele, amit akarok. Az már mégis borzasztó, hogy az ember semmit se tessen a maga kedve szerint.

— Ugyan, ugyan, már hogy mondatsz ilyet? Hiszen nagyon is azt teszed mindig, amit magad akarsz. Tudod te magad is, hogy minden kívánságodat teljesítik. De lásd, mikor mindenki olyan jó hozzád és keresi a kedvedet, akkor bizony

neked is igyekezned köllene, hogy ne kövess el olyat, ami nekik kellemetlen.

Ha más valaki próbálja így leczkézteni a kis bárót, ezt bizonyosan elfutotta volna a pulykaméreg; de Violának szabad volt, mert az okos, ügyes leányka, kedves játszótársa volt Elemérnek, aki nagyon sokra tartotta a Viola okosságát. Most meg érezte is, hogy tökéletesen igazat beszél. Kissé elkomolyodott tehát és igazán sajnálni kezdte, amit tett. De aztán megint csak a vállát vonogatta.

— Már hiába, már megtörtént. Elmennék a nagymamához bocsánatot kérni, de megtiltotta, hogy ki ne merjek jönni a szobámból.

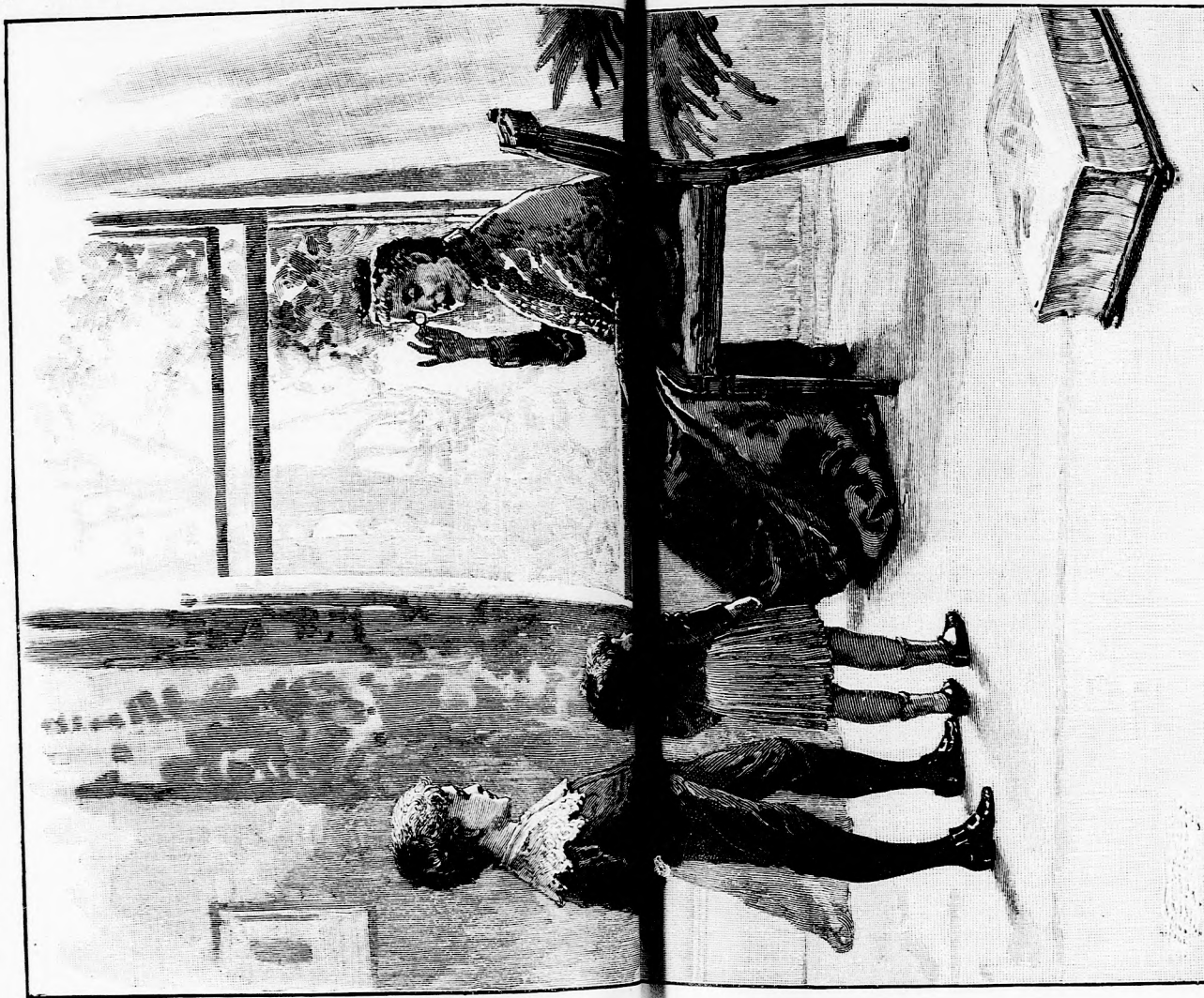
— Okosabb is, ha nem jársz ki ilyen fejjel.

— De hiszen más fiuknak is kurtára van nyirva a hajuk.

— Az ám, de nem úgy, mint ahogy Bénike téged tett maskarává! Megállj csak... majd én megpróbálom, kissé összeigazitom.

Elemér örömmel állt rá s Viola rögtön hozzá fogott a munkához. Ügyesen kezdte is, végezte is; rövid idő alatt kiegyengette az ollóval Elemérnek a haját, úgy hogy most már nem igen lehet

tett ellene kifogás. Még Bénike is, aki komoly figyelemmel nézte az ő munkája folytatását, nagylelkűen mondá:

— Most még szebb.

Elemér is úgy találta, mikor a tükröbe nézett.

— Jaj de ügyes vagy, te Viola. Fogadni

mernék, hogy most már a nagymamának sem volna kifogása. De hát nem mehetek elejébe.

Viola mindjárt ki is sietett, Elemér pedig megpróbálta, hogy Bénikét betanítsa, mit mondjon a nagymama előtt.

— Mert neked is bocsánatot kell kérned, tudod!

Bénike biz ezt nem tudta, de ha Elemér úgy kívánta, hát elhitte. Nem sokára visszatért Viola, még pedig azzal a jó hírrel, hogy igenis mehetnek a nagymamához.

Kissé zavartan álltak meg mind a ketten a nagymama előtt és Bénike egy árva betűt sem tudott abból a szép beszédből, melyet neki el köllött volna mondania. Szerencsére a nagymama már úgy sem haragudott és el is engedte a beszédet. Végig nézett a két fiun és inkább mosolyogva mondá:

VÉGIG NÉZETT A KÉT FIUN.

— Jól van no... most már nem vagy olyan madárijesztő. Ha olyan nagyon ellenedre volt a szép, hosszú hajad, hát ne viseld többé; csakhogy azt ügyesebb ember is levághatta volna, mint ez a kis garabonczás. Jól van no, már nem haragszom; tudom, hogy pajkos

— Mit gondolsz, hát ha én mennék először hozzá és megkérném, engedje meg, hogy bocsánatot kérhessek?

— Az nagyon jó lesz.

fiuk vagytok, nem könnyű veletek boldogulni. Bizony jobb lett volna, ha leánykát választasz magadnak testvéreként, azzal nem lenne annyi baj.

— Oh dehogy, nagymamácska! Hiszen a hajamat leány is levághatta volna.

Ez aztán megint igaz volt s a nagymama nevetve mondá:

— Jól van, jól, most már mehettek játszani.

Mentek is és pár percz mulva már az egész kastély zengett a vig kaczagásuktól.

(Folytatása következik.)

ROSZCSONT FERKE

CSOLNAKON.

(Képpel a czim- és a 181. lapon.)

I.

*S*ám partján ki van kötve egy ladik,
Roszcsont Ferke hej! abban hancúzódik.
Addig rántja a kikötő lánczokat
Mig egyszerre a partról elszakadtak.

Zöld árnyékból, ahol ringott csendesen,
A ladikot kifordítja sebesen.
Rabságából elszabadul a csónak,
De jó kedve lett is mindjárt Ferkónak!

»Hol a lapát? . . Fordítsam meg most vele!
Gyorsan, gyorsan, hajts a folyón lefele!
Ottan tudok egy magányos szigetkét,
A szigeten titokzatos ligetkét.

A ligetben terebély vad körtefa,
Lesz is már sok vad körtéske alatta;
Fanyar-édes — de mind valahány között,
Legjobban kedvellem ezt a gyümölcsöt!»

Mig Ferike leveez a folyamon,
Otthon nagy lett az aggódó fájdalom.
Szól az anya: »hol jár megint Istenem!?»
Szól az apa: »ha megkerül, megverem!«

II.

Két pajtása tanakodik a parton:
Rontó Pali és Vad Laczi, úgy tartom.
Hát mindjárt a gyanu-perrel éltek ők —
No hiszen! . . elcsipik a körtészkedőt!

Kérleti a fiukat Jámbor Dani:
»Kár is volna a kedvét elrontani!
Jó körtével lesz a kis csolnak teli,
Vadkörtés csolnakját felénk tereli!«

Felélnek rá Laczi s Pál: »Nem addig a!
Nem volt szabad nélkülünk távoznia!
A ladikot csak magának oldotta —
Ha megtépjük, csak maga lesz az oka!«

»Laczi, Pali! Az Istenért, gyerekek!
Ily kegyetlen dolgot már ne tegyetek!
Igy szól nekik szelid nénjük: Anikó,
Ölén huga, egy aranyos kis bohó.

Ferkó huga, az öt éves Emmike
Megijed, és könny lopózik szemibe.
S a piczihez fordulva, szól Erzsike:
»Te isz mondjad a futnat, hogy ne, ne!«

Össze néznek, tanakodnak a fiuk:
A hiba és kérlelés közt van kiút?
Ha az apja fenýíti meg: aligha
Ott van, ahol ők hiszik, a nagy hiba.

Mert ti számon nem kértek ám semmi mást,
Mint egy pajkos, elmulasztott mulatást:
S így talán az apa böles dolgot művel,
Ha Vad Laczit, Rontó Palkót
Kikapatja együtt Roszcsont Ferivel.

REJTETT NÉV.

Adva van: 2 a, 3 á, 1 d, 2 e, 7 i,
5 k, 4 l, 1 m, 3 n, 1 ny, 3 p, 1 ó, 1
ö, 3 r, 1 s, 1 v, 1 z, 1 zs.

Ezek a betűk úgy helyezendők el, hogy fél-
lülről lefelé és keresztet alkotva: egy hős ne-
vét adja. 1. mássalhangzó; — 2. ital; — 3.
gyümölcs; — 4. madár; — 5. az említett
hős; — 6. leány-név; — 7. robbanó anyag; —
8. senkisémet szereti vallani; — 9. mással-
hangzó.

HOL A VILÁG VÉGE?

— Beszélyke négy képpel. —

EHOGYSEM fért az a dolog Danikának a fejébe. Már pedig ha Danikának nem fért a fejébe, hogy férhetett volna Lórikának, akinek sokkal kisebb volt a feje, mivelhogy ő maga is kisebb volt Danikánál. Ő még az abécét is alig ismerte, Danika pedig már olvasni is tudott. Az pedig nagy sor. Mert aki olvasni tud, abból bizony könnyen válhatik tudós ember.

Ime itt van Kálmán, az ő nagy testvérbátyjuk, aki már diácul is tud, ha igaz. Nagyapó azt mondja ugyan, hogy nem sokat, de Kálmán biztatja, hogy majd fog tudni, ha még sokáig tanul. Most a nyáron, hogy otthon volt vakáczió, nem sokat forgatta ugyan a könyvet, de annál többet bolyongott a környéken, néha félnapon át is. Danika és Lórika szerettek volna vele tartani, de nem bírták sokáig, fele-utról már mindig vissza fordultak, ami meglehetősen bosszantotta kivált Danikát. Fogadkozott is, hogy majd ha ő olyan nagy lesz, hát ő akkorát sétál, hogy estig sem éri a végét.

De hát nem ez volt az, ami nem fért a fejükbe még akkor sem, mikor Lórikával ketten össze dugták. Hanem inkább az, hogy mikor Kálmán egy napon ismét nagy sétára indult, még azt sem engedte meg, hogy fele-uton elkísérje őket.

— Nem nektek való hely az. És ne-hogy eszetekbe jusson utánam jönni, vagy

akár máskor is abba az irányba elkalandozni!

— Miért? kérdé Danika.

— Mondtam már, nem nektek való hely.

— Igen, de miért?

— Miért?... Hát... ott a világ vége; és képzeljétek, mi lenne belőletek, ha ott a világ széléről lepottyannátok!

Kálmán nagyot nevetett és odább ment. Lórika megnyugodott volna a dologban, Danika azonban nagyon elgondolkozott. Ez a dolog sehogysem fért a fejébe. Ha ott a világ vége, azt nagyon érdekes volna látni. És ha Kálmán láthatja, mért ne nézhetné meg más is? Mindjárt meg is magyarázta Lórikának, hogy most már csak azért is oda kell menniök.

— De hát ha leesünk a világ széléről?

— Nem esünk le. Éppen azért akarok oda menni. Megmutatom Kálmán-nak, hogy én is meg tudok ott állani!

— Igen, de hátha nagyon messze van?

— Nem lehet oly nagyon messze, mert hallottam, mikor Kálmán említette, hogy ma haza jön ozsonnára. Hát majd meglátjuk. Ha addig megjárja, ozsonna után majd mi indulunk neki. Estig megjárjuk.

Kálmán csakugyan megjött még jóval ozsonna előtt. Nem igen sejtette, mit tervez Danika, mikor kérdi:

— No, hát csakugyan ott voltál a világ végén?

— Persze, hogy ott voltam. Le is lógattam a lábamat a széliről, felelt Kálmán nevetve.

Danika oda sugott Lórikának:

— Lásd, milyen hamar megjárta! Mindjárt megindulunk és majd mi is lelógatjuk ott a lábunkat.

Meg is indultak, nem kérve senkitől engedelmet. Nem is gyanakodott rájuk senki, mert Lórika a kedvencz bábuját is magával vitte. Még azt is látta Kálmán, mikor a két vándor a kerítésre kapaszkodva, ott megpihent. Pedig nem annyira pihentek ők ott, mint inkább

egy csapat liba elől menekültek a magasba.

— Danika, mit gágognak ugy ránk ezek a libák? kérde Lórika.

— Nem tudom én, nem értem a libanyelvet. De jobb szeretném, ha nem állnák az utunkat, mikor olyan sietős.

— Hátha ők is onnan jönnek a világ végéről és azt beszélük, hogy ne menjünk oda? Én félek ... hát ha leesünk

... EGY CSAPAT LIBA ELŐL MENEKÜLTEK.

onnan a széliről és kibukunk a világból? Hol leszünk azután?

Ez nagyon fogós kérdés volt s Danika érezte, hogy mindjárt vége lesz az ő tekintélyének, ha nem felel okosan. Meg is felelt:

— Csakhogy nem esünk ám le! Ha te félsz, hát nem köll eljőnnöd egészen a szélire; onnan majd csak magam lógatom le a lábamat. Megyek is, mert a libák már átbujtak a kerítés alatt.

— De aztán tudod-e jól az utat?

— Tudom bizony! Meglestem ám én Kálmánt, mikor ment is, mikor jött is. Egészen egyenesen köll mennünk.

Sík mezőség terült el előttük, ezen nem volt nehéz egyenest előre haladni. Ezt a mezőt még ismerték is, sokszor szedtek itt vadvirágot, kergettek pillangót, tehát bátran és jókedvűen ballagtak végig rajta. Itt még embereket is láttak, de nem álltak szóba senkivel,

mert hátha valakit utjokat állná. Erre azonban nem gondolt senki. Engedte, hogy menjenek.

Mentek is, és amint a mezőn áthaladtak, meredek dombhoz értek. Ez már ismeretlen vidék volt, itt nem jártak soha. Annál inkább telt benne a kedvök.

Az első dombon szerencsésen fölkapaszkodtak, és akkor azt vették észre hogy most még nagyobb és még mere-

dekebb domb következik. Biz' ez már nem is domb, hanem igazi nagy hegy. De ha már megindultak, nem szabad a fáradságtól megijedni. Lihegve, sokszor szinte négykézláb is, de végre mégis följutottak a tetejébe. Ott fent már kellemesebb volt a táj. Nem volt több hegy, nem kellett többet kapaszkodni. Egy kis fensikra értek s amint előre néztek, hát — nem láttak semmit. Csak

... MEGFOGTA A ZEKÉJÉT.

annak a kis fensiknak a széle látszott, azután semmi.

— Itt vagyunk, megérkeztünk! szólt Danika diadalmasan. Most már siessünk!

— Jaj te! Vigyázzunk! Csak lassan menjünk oda a világ végére!

Danika vitézkedett, mert úgy gondolta, fiúnak úgy illik. Szapora léptekkel indult meg, Lórika pedig akarva nem akarva követte. De amint a szélre értek, Danika is lassabban lépegetett. Megállni

nem állt meg, mert hát megfogadta, hogy elmegy a világ végére és ott lelógatja a lábát. De azt egy csöppet sem bánta, hogy hátulról Lórika megfogta a zekéjét.

— Vigyázz no...! Lásd, nagy szél is fuj itt... Hátha nem mennénk tovább!

— De bizony megyünk. Már látom is a szélit... ott valami nagy mélység van!

Ebben nem is tévedett. A sziklás hegység ott egy óriási szakadékban végződött, roppant szirtfal nyult le onnan

szédítő mélységbe. S a meredek szikla szélén élesen sivitott a szél.

Danika megállt. Ámbár semmi kétség sem lehetett nagy bátorságában, de hát okos ember mégis meggondolja, mikor a világ végére ér, mit csinál. Ha egyenesen neki megy, még akár le is szédülhet.

— Hm! Nem olyan könnyű itt oda ülni a szélire és láblógázva nézni, mi

van ott lent. Szeretném tudni, hogy Kálmán miként ült meg ott, mikor nincs mibe bele fogózni.

— Én nem is megyek tovább. Ni, a szél majd lefujja a kalapomat. Ne menj te se nagyon közel.

Ha egymaga van Danika, bizony már rég meg is fordult volna. De már azt csak nem engedheti, hogy Lórika előtt csufot valljon. Még bizony elhiresztelné,

... BELÉJE KAPASZKODOTT. (Lásd a 191. lapon.)

hogyan eljutott a világ végére, de nem mert elmenni egészen a szélire.

— Tudom már, mit csinállok. Hasmánt csuszva megyek odáig, akkor le nem eshetem.

Csakugyan lefeküdt és a legelső, ami történt vele, az volt, hogy a sipkája leesett a fejről. Ez máskülönben nem lett volna valami nagy baj, mert a Danika sipkája nem volt üvegből, nem

törhetett össze. Csakhogy nem messzire a meredek szirt szélétől esett le és a szél mindjárt bele kapott, gurította odább

— Jaj, a sipkám! Mindjárt kiesik a világból!

És négykézláb csuszva gyorsan utána iramodott, hogy megkapja. Mert otthon be köll ám számolni a sipkával. Ha sipka nélkül tér haza, mindjárt kiderül, miféle veszedelmes tájékon jártak.

Lórika azonban még inkább megijedt, mikor Danikát a meredek szirt széléhez közeledni látta. Ő nem gondolt sipkára, nem egyébre, csak arra, hogy Danikát érheti veszedelem. Hirtelen eldobta a bábuját és utána vetette magát Danikának, beléje kapaszkodott (Lásd a képet a 190. lapon.) és hamarjában még azzal sem gondolt, hogy most meg az ő fejéről lódul le a kalap, az a gonosz szél pedig röpíti mesze, le a mélységes mélységbe, utána a sipkának, mely ezalatt már szintén leröpült.

— Jaj, jaj, Danika! Mindjárt lezuhansz!

Az igaz, hogy Danika már ott volt a szikla legszélén, de ott aztán ugyancsak megfeszítette a karjait, hogy odább ne csuszszék. Csak bámult egy ideig a sipka meg a kalap után,

aztán nagyon csalódottan kiáltott fel: — Hiszen itt nincs a világ vége... ez csak egy magas szikla... amott lent mezők, erdők vannak, meg egy nagy folyó... éppen oda esik bele a sipkám, meg a te kalapod is!

Szépen vissza hátrált és biztos távolságra megint talpra állt. Aztán egymásra bámultak Lórikával.

— Az a gonosz Kálmán rászedett... és oda a sipka, a kalap... Most mit csináljunk?

Lórika legelőször is azt csinálta, hogy sirva fakadt.

— Oh, neked azt tudnod kellett volna... és... oh!... bábumat sem látom... azt is lesöpörte a szél! Oh, minek is jöttünk ide! Mondta Kálmán, hogy ne tegyünk!

Persze hogy mondta. De aki oktalanságot tesz, leg-

többször csak később gondol rá, hogy elkerülhette volna. Most már nem tehetek egyebet, mint hogy nagy busan haza ballagtak. Otthon a mama már messziről leolvasta az arcukról, hogy valami hiba történt. Ki is derült mihamar az egész. Bizony a mama, ámbár sajnálta a sipkát, kalapot: hamarosan nem tudta,

... ELGONDOLKOZVA BÁMULTAK.
(Lásd a 192. lapon.)

nevensen-é vagy boszankodjék a kis oktondikon. De leginkább Kálmánra akart megharagudni, minek beszél oly fonák dolgokat a kicsinyeknek? Kálmán nevetve mondá:

— Igazán nem gondoltam, hogy elhíszik, kivált Danika, akinek már okosabbnak köllene lenni. Csak azért intetem őket, hogy ne jőjjenek oda utánam,

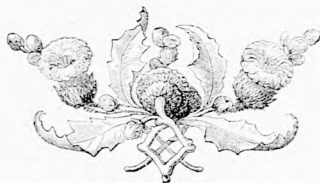
mert tudom, milyen veszedelmes meredek szirtek vannak ott. No de ha Danika még nem tudja, mit gondoljon a világ széléről, majd megmagyarázom neki a földgömbön az apa szobájában. Lórika, van még egy bábud? Az is kell hozzá.

Lórika előkeresett egy ócska bábut, aztán bementek az apa szobájába, hol sok tudományos könyv volt és egy nagy földgömb is. Kálmán rátette a bábut a földgömbre és így szólt:

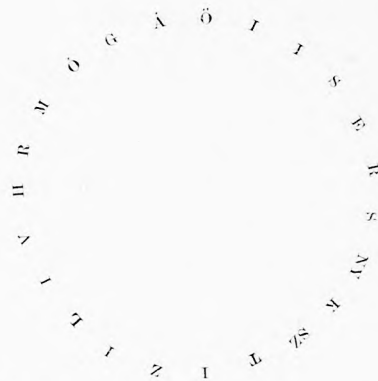
— Azt már eleget olvastátok, hallotátok, hogy a föld gömbölyü; de nem gondoltatok rá, mikor szükséges lett volna. Ime, ez a gömb a földet ábrázolja, forgatni is lehet, amint a föld forog. Most már próbáljátok meg, mikor jut a bábu ennek a gömbnek a szélire.

Danika és Lórika elgondolkozva bámultak (Lásd a képet a 191. lapon.) a földgömbre. Azt persze mindjárt látták, hogy akármeddig forgatják, annak a gombnak nincs széle. Csak köröskörül lehet jutni, akármeddig és akármely irányban haladnak is rajta.

— Pedig én ezt már tudtam, szólt végül Danika. De eddig azt hittem, amit tanulok, arra csak addig kell gondolnom, amíg a lecke tart. Pedig úgy látom, inkább azért tanulunk, hogy hasznát vegyük és el ne higyük akármiféle mese-beszédet.

KARIKA-REJTVÉNY.

Minden 7-ik betűt olvasván, egy nagy magyar hősnek és a védelmezte városnak nevét nyerjük.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Guary Malvine. Ha van még, küldhetsz. Hova? Megtudhatod a 10-ik számnak ebből a rovatából. — **Wolf Izidor.** Ha nem tettem róla említést, ez azt mutatja, hogy nem is kaptam meg. — **Csanak Attila.** A madár-kiállítás gyönyörű s még egy darabig látható a nemz. Museumban. — **Brüll Elni.** Küldjed be a szerző nevét. Akkor aztán, némi javítások megejtésével. Karácsonyra megjelenhet.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledik. Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadó hivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.